

OLIMPIADES DE LA SENSIBILITAT (enviat per Pilar Pueyo)

Anys enrere, durant els Special Olympics de Seattle, nou participants, tots amb deficiències psíquiques o físiques, es preparaven per la sortida dels 100 metres llisos.

Al sentir el senyal, tots van sortir, no exactament a una gran velocitat, però amb la voluntat de donar el millor d'ells, acabar la cursa i guanyar. Tots amb l'excepció d'un noi que va ensopegar, va caure a la pista i es va posar a plorar. Els altres vuit participants al sentir el plor, van aminorar la cursa i van mirar enrere. Aleshores es van aturar i van fer mitja volta. Una de les noies, amb Síndrome de Down, es va agenollar, li va donar un petó al noi i li va dir "Vine, ara et curaràs". I els nou competidors, agafats de la mà van caminar fins a l'arribada. L'estadi sencer es va posar d'empeus i els aplaudiments van durar minuts.

Tal vegada els atletes tenien certes "deficiències" psíquiques, però amb tota seguretat, no eren deficients en sensibilitat i amb una exquisita intel·ligència cap el que realment és important en aquesta vida. Sabien que el que realment importa, més enllà de ser un guanyador solitari, és ajudar a altres a vencer, encara que això signifiqui alentir el pas i caminar més a poc a poc, amb els altres.